

Роберт КОЛБІ

ДЕСЯТА ЧАСТИНА МІЛЬЙОНА

Оповідання

З англійської переклав Владислав НОСЕНКО

Того самого дня, коли Волтер Ферріс втратив свою біляву секретарку-красуню,— вона вийшла заміж,— усі бачили, як він разом із паном Гейтсом, менеджером офісу, заглядав крізь скляну переділку до друкарського бюро.

Пола Рейнолдс, без сумніву, найпривабливіша друкарка бюро, непомітно краєм ока спостерігала за містером Феррісом. Містер Гейтс слухав президента великої нью-йоркської компанії, що носить його ім'я, з напружену увагою і пильно стежив за поглядом пронизливих очей містера Ферріса. Щоразу, коли губи містера Ферріса ледь помітно ворушилися, він щось занотовував у своєму записнику.

Потім містер Ферріс зник, так само раптово, як і з'явився,— мабуть, повернувся до святої святих — свого загадкового офісу трьома поверхами вище.

Щойно президент зник, як шалену стрілянину друкарських машинок змінила весела балаканина. Кожна з дівчат чудово розуміла, які близкучі переваги чекають на ту, що стане особистою секретаркою містера Ферріса: по-перше, щотижнева платня більша на тридцять п'ять доларів, по-друге — менший обсяг роботи, по-третє — вона стає королевою в маленькій особистій приймальні, де можна змірювати зверхнім поглядом усіх інших секретарок і навіть декого з дрібних службовців,

Перекладено за виданням: The Tenth Part of a Million by Robert Colby. Alfred Hitchcock's Death Bag. Great Britain, 1975.

© Владислав Носенко, 1999, переклад.

котрі не наважаться сперечатися з нею. І зрештою сам містер Волтер Ферріс був чимось на зразок винагороди. Містерові Феррісу лише трохи за сорок, він високий і стрункий, з густим темно-каштановим волоссям. Він постійно гартує свої м'язи, і навіть дорогі майстерно пошиті костюми не можуть приховати його міцну статуру і неабияку силу. Його обличчя не назвеш гарним, але воно приваблює якоюсь грубою величчю скелі, що вселяє почуття страху.

Він був тричі одружений, однак це не потьмарило блиск його очей і не послабило його безнастанний потяг до привабливих жінок. Більше того, він був мільйонер і міг щедро обдарувати предмет своєї симпатії.

Тож коли трьох найпривабливіших друкарок одну по одній викликали для співбесіди, у них від хвилювання перехоплювало подих, наче під час фіналу конкурсу «Міс Америка». Зрештою, перевагу віддали Полі Рейнолдс. Це було справжньою несподіванкою, адже з усіх трьох лише Поля Рейнолдс була одружена, а містер Ферріс зазвичай не марнував часу на одружених жінок.

Втім, у Полі була невідпорна зовнішність, їй було двадцять шість років; смолисто-чорне волосся довгими пасмами спадало на плечі, на досконалому витонченому обличчі сяяли пристрасні темні очі, а струнке, гнучке тіло було пишне саме у тих місцях, де потрібно.

Поля була здивована більше за інших, і не так самою пропозицією роботи, як тим, що сказав пан Ферріс під час бесіди з новоявленою королевою.

Розгойдувшись у великому кріслі за масивним столом і посміхаючись тією криовою посмішкою, яка на обличчі менш помітної людини могла б здатись лиховісною, він сказав:

— Що ж, люба Поро, схоже, у вас лише один недолік.

— Який саме, містере Ферріс?

Він засміявся несподівано весело:

— Спочатку я думав, ви лише красива, а тепер бачу, що ви просто чарівна і... прекрасна, на жаль, не знаю крашого слова.

Він кругнувся у кріслі і якийсь час із висоти сорок другого поверху дивився на іграшкові вулиці Манеттена і на людей, які, наче мурашки, метушились унизу. Він знову обернувся до неї і запитав:

— Ви кохаєте свого чоловіка, Поро?

— Авжеж,— жваво відповіла дівчина і усміхнулась тією дражливою усмішкою, що примушує трохи засумніватись, адже якщо Поля на чомусь розумілась у житті, то це на чоловічій психології.

— Ну що ж, тоді до ранку, Поро,— сказав містер Ферріс і енергійно підняв слухавку одного з телефонів. — Я повідомлю містерові Гейтсу про своє рішення.

Того вечора Поля сповістила радісну звістку своєму чоловікові Ларрі, дрібному службовцю фірми «Товари — поштою». Його мізерна платня не витримувала тягаря податків і великих цін; хоча Поля і робила свій внесок у сімейний бюджет, їм було не до розкошів: подружжя орендувало вбогу квартиру на Вестсайді й заощаджувало гроші для будинку на Лонг-Айленді.

Колись молодий і закоханий Ларрі мріяв про успіх і заможність, а тепер ці мрії роз'їла іржа нескінченних невдач. Це був дужий чоловік тридцяти двох років, середньої статури, з жовтавим волоссям і хлопчащими рисами обличчя. Його меткі, розумні очі часом здавались весело-пустотливими, якби не гострий пронизливий погляд, що аж ніяк не пасував до невинного вигляду цього чоловіка.

Загалом Ларрі мав добродушно-веселу вдачу, але варто було Полі дати привід для ревнощів, як одразу ж виявлявся його шалений темперамент. Можна сказати, що вона не давала йому жодного приводу, однак була з тих жінок, що привертали до себе більшу увагу, аніж матч за Кубок Девіса.

— На тридцять п'ять більше? — перепитав Ларрі, посыпаючи сиром повну тарілку спагеті. — Ну що ж, це вже краще!

Він міцно стулив губи, підраховуючи загальний прибуток після підвищення платні Поля:

— Якщо так піде далі, то до початку наступного року можна буде зробити перший внесок за наш майбутній будинок.

— Та-а-ак,— повільно протягla Поля. — Але доведеться зачекати ще довгих шість місяців, — і з огидою озирнулася навколо. — Але я не впевнена, що витримаю ще шість місяців у цій конурі.

— Ну чого ти киснеш, кохана. Ми зробимо все, що від нас залежить. — Він кинув на неї допитливий погляд: — До речі, як ти дісталася цю роботу? Я завжди вважав тебе посередньою друкаркою. Невже у вас провели жеребкування?

Пола звабливо усміхнулась.

— Невже справді так? Я мав би здогадатись.

— Усе було зовсім не так,— спробувала захиститись вона. — Містер Ферріс запросив на співбесіду кількох дівчат. А роботу запропонували мені.

— Отож було саме так,— наполягав Ларрі. — Варто було Феррісу кинути на тебе погляд, як цей старий розпусник з великим тельбухом забув, що йому тепер доведеться писати листи власноруч.

— Не в цьому справа, любий,— сказала Пола з ноткою сарказму,— якщо у містера Ферріса і є великий тельбух, то він майстерно його приховує. Він підтягнутий, високий і міцний, йому трохи за сорок, досить привабливий, саме такого типу, який тобі подобається.

— Сподіваюсь, тобі він теж подобається?

— Любий, не будь дитиною, я просто пожартувала. Ти знаєш, як я тебе кохаю. І коли я дивлюсь на містера Волтера Ферріса, то бачу лише гроши, гроши, і нічого, крім грошей.

— І скільки ж може коштувати цей хлопець? — одразу пожвавішав Ларрі.

— Мільйони.

— Мільйони,— ошелешено повторив Ларрі. Окрім грошей, його мало що цікавило; усе своє життя він присвятив марним проектам і безнадійним мріям про можливість швидко розбагатіти. — Як же Феррісові пощастило збити капітал так хутко, Поло? Якщо йому трохи за сорок, як же йому пощастило стати власником великої текстильної компанії?

— Дуже просто,— відповіла Пола. — Його дідусь створив компанію і залишив її батькові. Після смерті батька компанія перейшла до нього.

Ларрі скрущно похитав головою:

— Я ніколи не міг зрозуміти цього світу. У ньому нема справедливості, геть нема.— Він съорбнув чаю з льодом, запалив сигарету.— Такі як він вперше розкривають очі і дивляться на світ із золотої колиски у кімнаті, де стіни замість шпалер обклеєні грошима. Такі як він народжуються переможцями, вони не можуть програти. Не встиг іще наш знайомий пізнати житя, як за нього уже вирішено, що він стане президентом дідової компанії. Хіба це справедливо?

— Стрирай, я не все тобі розповіла,— провадила Пола. — Грейс Комсток, дівчина, яка була його секретаркою до мене, розповідала, що Волтер міняє дружин, як близну. Він тепер одружений втретє. У них великий маєток в Сендз Пойнт, фешенебельні апартаменти у місті, вілла і яхта на океанському узбережжі Флориди. Вони літають до Європи, коли заманеться, і раз на рік вирушають розкішним океанським лайнером до якогось чарівного краю. Уявляєш?

— Вибач,— сумно посміхнувся Ларрі,— не зовсім уявляю, мабуть, усе це десь на іншій планеті. Можливо, на небесах. Втім, у мене є щось таке, чого нема у Ферріса, і це ти! Нехай тільки спробує загравати з моєю дівчинкою, і я уб'ю його голими руками. Я роздеру його на такі шматочки, якими можна буде годувати котів!

Пола хихотнула лише для того, щоб не показувати страху. Ларрі не жартує. Якось вони завітали до бару на розі, де якийсь чолов'яга наважився загравати з нею. Якби Ларрі тоді вчасно не відтягли, він задушив би його. Саме тоді він попередив Полу: якщо вона зрадить його з іншим чоловіком, той житиме стільки часу, скільки знадобиться Ларрі, щоб розщукати його. Ця риса вдачі Ларрі найбільше непокоїла Полу і завжди тримала її в напрузі.

Під кінець третього місяця роботи на новій посаді містер Ферріс сказав Полі, що шалено закохався в неї, але вона вдала, начебто не сприймає його серйозно.

— Якби ви кохали мене насправді,— сказала вона, закриваючи ділового записника і хитрувато усміхаючись,— ви б зробили для мене щось шляхетне. Ну, скажімо, могли б зробити Ларрі віце-президентом, відповідальним за кореспонденцію або що. Тоді наш стиль життя був би такий, яким вам хочеться його бачити.

Це не розважило містера Ферріса. Він вийшов з-за невеличкого бару, який зникав, коли натиснеш кнопку, урочисто підніс Полі келих мартіні, сів на край столу і помішав свій напій навколо тою на зубочистку знебарвленою оливкою.

— Боюся,— уже без усмішки сказав він,— що моя любов, хоч яка безмежна вона є, на Ларрі не поширюється. Насправді для Ларрі взагалі немає місця на тій вельми приємній картині, яку я намагаюсь уявити.

— Невже? — удавано занепокоїлась Пола. — Бідолаха Ларрі. Що ж ми з ним робитимемо?

— Ми можемо,— сказав містер Ферріс,— вчинити з ним так само, як я вчинив із Надін.

— Це звучить невесело,— грайливо зауважила, усміхаючись, Поля.

— Навпаки,— містер Ферріс узяв зі столу золоту запальничку і припалив цигарку. — Я відправив Надін на озеро Таго у Неваді. Цілком по-дружньому. Ми домовились розлучитись саме так, за законами штату Невади¹.

Поля не могла приховати подиву.

— Що ж,— заціпеніло промовила вона,— я, звісно, сподіваюсь, що не має нічого спільногого зі...

— Ні,— урвав її містер Ферріс,— ми протягом певного часу живемо окремо. Усі три мої шлюби виявилися жахливою помилкою. Я наче вві сні брав шлюб з найнуднішими представницями того соціального квітника, яких обрав для мене мій батько. Він сам влаштував мій перший шлюб, а я вважав, що на карту поставлено так багато, що годі йому й заперечувати. До того ж як я зустрів тебе, Поля, кохання було для мене лише словом, а не почуттям, що примушує серце калатати і женеть з голови усі думки про щось інше.

— Ви лестите мені,— відверто сказала Поля. Те, що почалось як захоплююча гра без кінцевого результату, окрім зростання її як особистості, тепер, схоже, якимось жахливим чином виходило з-під контролю. Як же тепер з гідністю відступити і не втратити роботу? Вона вирішила продовжувати гру на слух.

— Що стосується Ларрі,— сказав містер Ферріс,— ти ніколи не думала розлучитися з ним?

— Ні, мені таке і на думку не спадало. Та й навіщо? Навіть якби я й захотіла розлучитися, все одно не змогла б.

— Чому?

— Тому що він не дозволив би.

— Дурници, Поля. Як би він міг не дозволити?

— Він би дізнався, що до цього має причетність інший чоловік, вислідив би його й убив.

— Ти жартуєш,— не повірив Ферріс.

— Якщо ви думаєте, що я жартую, то це тому, що не знаєте Ларрі. Він абсолютно нормальній і при здоровому глузді, лише коли це не стосується мене; тоді він стає наче несповна розуму і шаленіє. Повірте мені на слово, він уб'є будь-кого, хто наважиться викрасти мене у нього, навіть якщо це коштуватиме йому життя.

Вона сподівалась, що ця моторошна правда може утримати містера Ферріса на безпечній відстані.

Містер Ферріс спохмурнів.

— Я тобі вірю,— сказав він. — I хоча не належу до таких шаленців, цілком розумію, як він міг би почуватись, коли йдеться про таку, як ти.

Він залпом осушив келиха і загадково додав:

— Що ж, у такому разі виникає проблема.

— Справді? Що за проблема?

— Я розкажу про це іншим разом, коли у тебе буде настрій слухати.

У Полі виникла непереборима цікавість і бажання почути більше, однак з його поведінки було ясно, що він не скаже нічого. Він заглибився у свої думки, міряв кроками кімнату, а потім мовчки дивився через вікно на силуети вечірнього міста. Вона тихо вийшла.

Поля нічого не розповіла про цю розмову Ларрі. Навіщо турбувати його без потреби. Пізніше, коли Волтер Ферріс розкриє усі карти, вона жартома розповість йому всю цю дурну історію.

А поки що її розpirала цікавість. Якщо він зробить якусь підступну, непристойну пропозицію, вона, можливо, втратить самовладання, а з ним і роботу. З іншого боку, якщо такий чоловік, як Волтер Дж. Ферріс, який мав змогу обрати серед найкращих жінок світу, справді має щодо неї серйозні наміри...

Яка захоплююча перспектива! З гордістю, виставляючи напоказ свою готовність до самопожертви і благородство, вона скаже своїм подругам: «... слово, одне лише слово, і я могла б стати місіс Волтер Дж. Ферріс, дружиною мільйонера, і жити у розкошах усе своє життя. Але я, певна річ, дала йому відкоша через те, що кохаю Ларрі. І я ніколи за тим не жалкую...»

Коли минуло понад три тижні, а містер Ферріс ставився до неї по-доброму і уважно, але так жодного разу не повернувся до теми вічної любові, Поля відчула розчарування. Вірогідно, він лише розігрував її, щоб побачити, чи дозріла вона для

¹ Закони штату Невада передбачають полегшену процедуру розлучення.

спокушення. Але ні, він жодного разу не намагався залишитися до неї і тримався майже відчулено.

Мабуть, справа в Ларрі; він бойтесь його. Навіщо, ну навіщо вона сказала йому правду про Ларрі? Тепер вона так і не дізнається про його справжні наміри.

Через кілька днів, у понеділок ранком, містер Ферріс не прийшов на роботу. Він зателефонував Полі і сказав, що хоче зробити собі вихідний для якихось особливих справ. Втім, він повинен написати кілька ділових листів, а тому послав за Полою шофера, який відвезе її до його апартаменту на Саттон-Плейс.

Пола відчула якусь зміну, але була не так стривожена, як сквильована. Вона їхала вулицями міста у довгому бліскучому лімузині й намагалась напустити на себе буденного і водночас дещо зверненого вигляду, удаючи з себе справжню місіс Волтер Ферріс, жінку, яка такою мірою звикла до великосвітського життя, що навіть трохи втомилася від нього. Люди кидали на неї заздрісні погляди, а вона відчуvalа себе королевою.

Елегантний англієць-дворецький провів її до кабінету з такою шанобливістю, яку виявляють лише до осіб, принадежних до королівської сім'ї. Пола сіла біля вікна, звідки відкривався вид на рівну поверхню Іст-Рівер. У спокої цього королівського святилища вона відчула себе так, наче опинилася у раю.

Ларрі мав слушність: такі, як Волтер Ферріс, настільки далекі від дріб'язковості та зліднів, від метушні сірої маси, яка копирсається у буденному бруді, що живуть, наче на іншій планеті.

Незабаром до кімнати зайшов містер Ферріс у бездоганному темно-синьому костюмі. За ним тінню промайнула служниця-француженка з тацею. Вона накрила для Поли розкішний сніданок і зникла, причинивши за собою двері.

Пола нервувалась і не могла їсти. Вона лише випила кави і відкусила шматочок печива, поки містер Ферріс вів розкуту світську бесіду. Якщо у нього на думці роман або якщо він хоче сказати їй щось важливе, то, мабуть, приберігає це настанок.

Пола ледь стримувала роздратування, та коли містер Ферріс люб'язно попросив її дещо занотувати, вона лагідно всміхнулась і сіла за роботу. За годину містер Ферріс поглянув на годинника і сказав, що має їхати додому у Сендз Пойнт. Був кінець серпня і в будинку ніхто не житиме до наступного літа, отож він повинен проінструктувати обслугу, щоб там було усе гаразд.

Чи не хоче Пола поїхати з ним? Він диктуватиме дорогою. Так, звичайно, хоче.

Коли вони вже збирались виходити, містер Ферріс запитав, чи не хотіла б вона оглянути апартаменти. Наче не торкаючись ногами підлоги, вони нечутно ступали по м'яких килимах у вітальні, яка цілком могла б вмістити дві такі квартири, як у Полі. Вони пройшли залитими м'яким світлом коридорами, заглядаючи по черзі в просторі з шовковими шпалерами спальні, кожна з яких мала свою унікальну форму і гарний, властивий лише їй інтер'єр. На чотири спальні було п'ять ванних кімнат! Окрім того — гарна їадальня, кабінет, велика кухня, службові приміщення, садова тераса, і всюди — вишукані меблі, приємна, заспокійлива тиша, серед якої легке гудіння кондиціонерів огортало і відокремлювало від жахливого буденного світу внизу.

«Чудово, чудово!» — подумала Пола, але не сказала уолос нічого, бо у містера Ферріса був такий байдужий вигляд, що їй не хотілось спровоцитувати враження недалекої дикунки.

Літній день був спекотний, але в лімузині від кондиціонера віяло прохолодою і повітря здавалось прозорим. Як у казці, з'явився крихітний бар, і містер Ферріс за-пропонував охолоджені готові коктейлі. Потягуючи з келиха, він недбало розповідав про свій зимовий будинок у Флориді, показав Полі фотознімок, повів розмову про інші речі, а саме, про тихоокеанський круїз із заходом до таких екзотичних місць, як Гаваї, Таїті, Гонконг і Токіо.

Потім знову почав диктувати, але, на радість Полі, не встигли вони почати роботу, як машина під'їхала до маєтку у Сендз Пойнт. Вони кружляли серпантином дороги повз стайні й тенісний корт і, нарешті, зупинились перед фасадом чарівного будинку в стилі Кейп Код¹, який розповзся в усіх напрямках. Полу зачарував цей будинок, бо вона очікувала побачити такий ненависний їй суворий офіційний особняк.

Через годину, коли вони сиділи на металевій лаві в затишному куточку саду біля басейну, містер Ферріс запитав:

— Ну, Поло, що ти про усе це думаєш? — і обвів рукою навколо, наче окреслюючи кордон своєї імперії.

¹ Архітектурний стиль особняків, створений у курортній місцевості Кейп Код.

— Я просто закохалась в усе, що бачила!

— У такому випадку,— пильно подивився їй у вічі Ферріс,— я дарую усе це тобі. Цю місцевість, апартаменти, будинок і яхту у Флориді, увесь мій спосіб життя. Усе це належить тобі, Поло... Якщо ти вийдеш за мене заміж. З мого боку не буде жодних проблем: сьогодні вранці я отримав свідоцтво про розрив шлюбу.

Так швидко, що Пола не встигла й отягитись, він обхопив її рукою і поцілував. Вона була така приголомшена, що опиралася лише одну коротку мить, а потім приєдналась до поцілунку, вважаючи його винагородою цьому чоловікові, який щойно запропонував їй стати королевою у цьому багатому королівстві.

Коли він знову повторив, як сильно кохає її, вона сказала:

— Однак, містер Ферріс, я не можу...

— Називай мене просто Волтером,— попросив він.

— Але я не можу вийти за тебе, Волтере. Невже ти забув про Ларрі?

— Навпаки, я чимало думав про Ларрі. Ми могли б відкупитись від нього?

— Ніколи! У Ларрі за підхожу ціну можна купити все... окрім мене. В будь-якому випадку безглаздо говорити про Ларрі тепер. У мене не було навіть хвилини часу, щоб зважити мої почуття.

— Візьми собі часу скільки хочеш, люба Поло.

Пола завагалась. Зрозуміло, що Ларрі ніколи не матиме нічого, як ніколи не виб'ється в люди. І, цілком ймовірно, приречена жити одноманітним, нудним життям у зліднях, вона скоро розгубить свої почуття до нього.

З іншого боку, Волтер був вельми привабливий, і неважко покохати чоловіка, який пеститиме тебе в обстановці, яка нагадує декорації фільмів голлівудських творців мрій. Лише ідіотка може відмовити такому, як Волтер Ферріс, сказавши кілька банальних фраз про відносну неважливість грошей, коли ти захочана.

— Не можу висловити, як... — почала Пола,— як приємно мені, що ти... Однак я щаслива у шлюбі, і не знаю тебе повною мірою, Волтере. Здається, ти добрий, але можеш виявитися жорстоким. Ти здаєшся щедрим, а можеш виявитись...

— Кохана,— перервав її він,— невже я тільки що не сказав, що усе це твоє?

— Так, ти так сказав. Але, ризикуючи здатись егоїсткою, я все одно хочу мати особисті речі, такі, що належать мені одній, гроші, якими я можу вільно розпоряджатись. Знаєш, Волтере, у мене в житті ніколи не було більше кількох доларів, що належали особисто мені.

Волтер усміхнувся і співчутливо закивав головою. Якийсь час він сидів у мовчазній задумі.

— Якщо ти допоможеш мені стерти зображення Ларрі з картини,— театрально продекламував він,— я покладу на твій особистий рахунок сто тисяч доларів. Звісно, я не зроблю цього до самого дня нашого одруження.

— Сто тисяч! — вигукнула Пола. — Ну й ну!

Вона зітхнула і подумки почала потирати руки, неначе мала ці гроші.

— Однак Ларрі ніколи не віддасть мене, навіть якщо я захочу. До того ж він небезпечний і може убити мене, навіть напевно уб'є.

— Тоді, як я сказав, нам доведеться... стерти його. Це — єдиний вихід.

— Ти маєш на увазі...?

— Поло, якщо чоловік може вчинити так, як тварина, тоді з ним треба поводитись, як із твариною. Ми можемо знищити його з метою самозахисту, перше ніж він встигне знищити нас.

Пола була шокована, збуджена, але патологічна цікавість і сто тисяч доларів викликали у неї бажання дізнатись про все до кінця.

— Ти думаєш про це довгий час, Волтере? — поцікавилась вона.

— Так.

— А про що саме ти думав?

— Я думав про круїз до Карибських островів. Я замовив квитки на двох. Надін тепер, напевно, не поїде, і у нас звільниться місце для Ларрі. Оскільки ви будете моїми гостями, гадаю, він не відмовиться від такої пропозиції?

Ми проведемо в морі тринадцять ночей, і однієї темної ночі з Ларрі станеться нещасний випадок. Як виявиться, він перепив і випав за борт, втім, не без нашої допомоги. Ми підсиплемо в його напій Мікі Фінна¹. Скоріш за все, його тіло ніколи не знайдуть.

— Розумію,— повільно промовила Пола.

¹ Мікі Фінн — хлоралгідрат, снодійний і розслаблюючий засіб.

Якусь хвилину вона сиділа схиливши голову, наче прикута до лави людина, яка почула віддалене цокання годинникової бомби.

— Що ж, я... мушу сказати, що мені є над чим подумати, чи не так, Волтере?

Три дні Поля мучилася, не знаючи, яке прийняти рішення. Надвечір четвертого дня, коли увесь персонал пішов додому, вони зачинились у кабінеті Волтера і почали обговорювати деталі плану.

Волтер повідомив, що лайнер виrushить у круїз із Нью-Йорка через два тижні, у суботу вранці. Корабель робитиме зупинки в Порт-Еверглейдс, Насау, на Ямайці, Пуерто-Ріко і Віргінських островах. Десь по дорозі, коли випаде сприятлива нагода, Волтер спихне Ларрі з корми лайнера. Це має бути опісля півночі, коли більшість пасажирів сплатиме або розважатиметься і на кормі нікого не буде.

Ларрі треба побільше накачати, так щоб його добряче розвезло за столом і на танцмайданчику. Поля підсипле потрійну дозу Мікі Фінна в останній келих Ларрі, а потім виведе його на корму начебто для того, щоб він протверезішав на свіжому повітрі.

Коли Волтер скине Ларрі за борт, той буде не просто п'яний, а геть непритомний. У такому стані він потоне у глибоких водах Атлантики. Волтер повернеться до своєї каюти, а Поля зачекає добрих півгодини, а потім зчинить лемент через те, що її чоловік випав за борт. При швидкості лайнера вісімнадцять вузлів Ларрі на той час буде за дев'ять миль позаду, і, хто знає, на якій глибині під товщею води?

— Почнеться розслідування,— провадив Волтер,— і тобі доведеться давати свідчення. Буде не до жартів. Можуть і мене викликати. Але невдовзі після розслідування ми зможемо узяти шлюб.

— А коли ми візьмемо шлюб, чи не виникне у них підозри? — запитала Поля.

— Нехай підозрюють,— відповів Волтер. — Це вже не матиме ніякого значення. Якби у них був свідок, вони б ухопились за нього. А без свідка у них проти нас немає нічого.

— Стосовно ста тисяч,— повела далі Поля, у якої на думці були переважно гроші,— ти пізніше не передумаєш, любий?

Волтер поблажливо усміхнувся і поцілував її:

— Сто тисяч — то лише десята частина мільйонів. А в мене багато мільйонів. До того ж, ти знатимеш забагато і я не наважусь поступити з тобою нечесно.

— Справді,— сказала вона,— це так. Але коли усе скінчиться,— провадила Поля улесливим голосом,— мені доведеться залишитись одній у цьому жахливому приміщенні. Щоб не викликати підозри, я не бачитимусь з тобою принаймні до кінця розслідування. Тому мені для підняття настрою знадобляться деякі дрібниці: щось із одягу, кишеневкові гроші... ну, ти сам розумієш, любий...

Волтер кинув на неї погляд, який красномовно промовляв: ти чарівна, але зіпсована літина. Він підійшов до столу і витяг чекову книжку; швидко написав щось і простягнув їй чек:

— Ось, можеш покласти на свій рахунок у банку.

Чек був на п'ять тисяч.

— Ти ангел,— протуркотіла вона. — Але мені доведеться приховувати це від Ларрі! Я сховаю чек у моєму столі, а завтра в обідню перерву депоную його.

На думку Волтера, щоб забезпечити присутність Ларрі під час круїзу, Поля мала сказати йому, що вона повинна їхати. Поїздка мала виглядати як службова, бо містер Ферріс диктуватиме листи, відправлятиме телеграми стосовно біржових операцій і таке інше. Саме тому містер Ферріс не вважав пристойним брати Полу в круїз одну, без чоловіка.

«Яка дурниця!» — подумала Поля, але погодилась з тим, що це хороша ідея. Однак виникла невелика проблема: Поля сказала, що до відпустки Ларрі ще далеко і йому доведеться узяти відпустку за власний кошт. Він буде геть розстроєний, змущений піти на такі витрати. Однак Волтера це лише розвеселило: якби тільки Ларрі знов, як скоро його не цікавитимуть проблеми грошей! Втім, Поля повинна сказати Ларрі; вона повідомила про його проблеми містера Ферріса і її бос просив передказати, що відшкодує усі витрати з власної кишені.

До відплиття залишилось майже два тижні, і Поля була у стані напруженого чекання. Вона розуміла: хоч який би продуманий був план, будь-яка несподіванка може стати на перешкоді. І от настав той вересневий суботній ранок, коли Поля, наче у страшному сні, підіймається по трапу під руку з Ларрі, а Волтер рішуче крокує попереду, впевнено взявши на себе виконання плану вбивства, як це він робить з виконанням будь-якої іншої справи.

Але з самого початку справи пішли кепсько. Між Насау і Ямайкою вночі, ко-

ли Волтер був готовий зробити першу спробу привести свій план у дію, у Ларрі почалася морська хвороба. Вони втрьох сиділи за столом на палубі, пили і танцювали; Поля і Волтер намагались приспрати пильність Ларрі фальшивою веселістю. Однак Ларрі не піддавався і похмуро мовчав. Ралтом він скривився, якось увесь зішувився і швидко вийшов з-за столу. Наступні кілька днів він просидів у їхній з Полою каюти, пропустив Ямайку і лише вийшов на хвильку подивитись на узбережжя.

Лише в Сан-Хуані йому стало краще; він зійшов на берег у хорошому настрої, вибачився перед Волтером і пообіцяв, що тепер, коли він призвичайвся до морської хитавиці, буде почуватися добре.

І справді, наступного вечора, через дві години після відплиття лайнера, він не виявляв жодних ознак нездужання. Він добраче пообідав, після чого заявив, що у хорошій формі і готовий з радістю продовжувати подорож.

Під приводом необхідності продиктувати довгу телеграму своєму маклерові, Волтер викликав Полу до салону.

— Час настав! — стищено проказав він. — Сьогодні ввечері спробуємо знову. Якщо і сьогодні не вийде, у нас майже не залишиться шансів. Хлоралгідрат у тебе?

— Так, — знервовано сказала вона.

— Добре. Тепер оркестр грає до третьої ранку, і, коли він скінчить грati, на палубу вийде кілька чоловік. Отже, ми притримуватимемось плану і спробуємо викинути нашого друга через борт близько другої. У тебе буде у запасі чимало часу, щоб зачекати з півгодини, а потім кинутись до салону і зчинити лемент. Близько пів на другу пройдись із ним повз мій ілюмінатор, щоб я орієнтувався в часі. Підсип побільше хлоралу в його останній келих, але не чекай, поки він подіє. Пам'ятай, ти не зможеш його тягти. Нехай сидить на палубі, поки знепритомніє. А я тим часом поникаю по прогулянковій палубі, подивлюсь, упевнюсь, що там нікого немає. Якщо хтось є, доведеться ризикувати і дочекатись, поки нікого не буде. Зрозуміла?

— Так, але я... я дуже нервууюсь. Мені страшно!

— Пусте. Хай там що, зберігай спокій і сміливо бреші. А тепер повертайся до Ларрі. Зустрічаемось рівно о дев'ятій на головній палубі.

Ніколи ще Поля не переживала таких мук, як у проміжок часу між дев'ятою і другою годинами. Їй здавалось, що вимучена усмішка на її вустах закам'яніла і ніколи не зійде, навіть якщо вона закричить, навіть якщо її вдарять по вустах молотком.

Вони здавались трійцею вихідців з якогось іншого світу, такою неприродно-веселою і хвацькою, наче скutoю в одне ціле для шалених розваг. Гримить музика, спиртне ллється рікою, Волтер замовляє і замовляє нові напої, Ларрі слухняно напивається, наче за командою Волтера.

Близько першої години, коли оркестр зробив перерву, Волтер зустрівся поглядом з Полою, а потім поклав руку на плече Ларрі і сказав:

— Це — хороший хлопець, Поло, просто чудовий. Мені він подобається. Так, сер, мені подобаються такі хлопці! Коли ми повернемось, я зроблю так, щоб він працював на мене. Я подумаю про пристойну роботу для цього хлопця, так, мій друже! Тобі хочеться цього, Ларрі?

— Хочеться, — сказав Ларрі. — До нестями хочеться красивого, солодкого життя, містере Ферріс, — вигукнув він і з дзенькотом поставив склянку на стіл.

— Можеш називати мене Волтером, — сказав Ферріс.

— Нехай буде Волтер, — сказав Ларрі. — До біса Волтера, Волт звучить краще. Як ся маєш, Волте, старий другяко? — захихотів він.

Волтер кисло посміхнувся.

— Виї'ємо! — вигукнув він і підняв келиха. — За Полу, найкращу з моїх секретарок і помічниць. І за чарівну жінку також!

Вони випили.

— А тепер за найкращу, найкоханішу дружину, — проголосив Ларрі і знову захихотів, хоча його обличчя побіліло, коли він додав: — і за те, щоб жден чоловік не став між мною і моєю коханою пташкою, а то я поб'ю його так, що на ньому не залишиться живого місця, клянуся!

— Щось мені недобре, — промовив Волтер і швидко підвівся. — Мене кудись повело, але ви, друзі, не звертайте уваги, розважайтесь! Це ж я влаштував вечірку. Побачимось за сніданком, еге ж?

Наступний етап пройшов без несподіванок, точно за графіком. Ларрі виявився служняним і охоче поплантався дихати «свіжим повітрям». Поля задоволено помітила, що люди із цікавістю спостерігали за тим, як вона мало не тягла його під руки

з каюти. Це було важливо, адже мають бути свідки, які підтверджать, що він був п'яний. Так ії історія набуде рис достовірності.

Пола протягла Ларрі по палубі, повз іломінатор Волтерової каюти. Вона не бачила Волтера, але немовби відчула, як він спостерігає за ними, сховавшись десь у темряві каюти. Коли вони дістались до корми, Пола підштовхнула Ларрі у шезлонг. Він розвалився у шезлонзі, наспівуючи щось голосно і недоладно.

Пола з тривогою вдивлялася в навколоишню темряву, чекала, поки очі звикнуть до неї. Спочатку вона не помічала нікого, але трохи згодом здригнулась від переляку, коли у далекому кутку біля самого поруччя уздрила молодих закоханих, що сиділи один навпроти одного. Вони з подивом подивились на Ларрі, потім на неї, і, не бажаючи присутності сторонніх, покірно пішли геть.

Коли з темряви виринув Волтер, Ларрі провис у шезлонзі, його обличчя було бліде як у мерця.

— Нікого,— лиховісно прошепотів Волтер. — Ти дала йому хлорал?

— Дала. Такої дози вистачило б звалити десять велетнів.

— Побачимо,— сказав Волтер, підступаючи до Ларрі. — Зараз пересвідчимось.

Він схопив Ларрі за волосся і різко вдарив його по обличчю, потім іще раз. У того сіпнулася голова, але він не прокинувся, наче впав у забуття.

— І справді як мертвий,— пробурмотів Волтер, озирнувся навкруги, а тоді легко підхопив Ларрі на руки і рушив до поруччя.

Корабель піднімався на гребенях хвиль, а потім поволі сповзав униз. А позаду його тягнулася піниста блискуча доріжка знуrtованої води, тужливо завивав вітер і шипіла морська піна.

Полу трясло; перед нею під захмареним небом розстилався безмежний, пустельний океан, що дихав, наче хижий звір, який чатує на здобич.

Вона хотіла була заголосити, але передумала і лише спромоглася на слабкий зойк, та і той відніс вітер, коли Волтер приготувався до останнього потужного кидка. Ось він перекинув через поруччя тіло, вищірився у божевільній посмішці і щось промімрив про двісті миль до найближчої землі і милю до дна,— отож, хай щастить!

Пола поглянула униз: відстань від поруччя до води здавалась величезною, страшною. Схлипуючи і відчуваючи нудоту, Пола побачила, як тіло Ларрі під кутом увійшло у воду. Сплеску майже не було чути: його заглушили шум вітру, моря і гвинта.

Вона побачила, як Ларрі виринув далеко позаду, але майже одразу і зник. Потонув.

— Ну, от і все, от і все,— пробурмотів Волтер, стискаючи її в обіймах. — Усе скінчилось, кохана. Тепер опануй себе і будь хорошою актрисою, ти маєш зіграти роль істеричної дружини, убиту горем удовичку...

Як на диво просто було усе потім. Всі повірили в її розповідь про те, як п'яний Ларрі грайливо став на поруччя і звалився за борт. Капітан розвернув корабель і протягом майже трьох годин робив кола, шукаючи Ларрі. Увімкнули прожектори, спустили на воду моторного човна, який гасав по морю в усіх напрямках, наче дитина, що допомагає матері у марних пошуках монетки в океані піску. Екіпаж і пасажири були похмурі, сумні і висловлювали її свої співчуття.

Слідство, не таке офіційне і сувере, як очікувала Пола, не виявило жодного наїтаку на нечесну гру. Її розпитували ввічливо, майже ніжно. Допитали також капітана, членів екіпажу і трьох пасажирів. Всі охоче підтримали свідчення Поли; складалось враження, наче вони бачили все саме так, як вона казала. Волтера навіть не викликали.

Висновок був такий: нещасливий випадок; чоловік випав за борт і потонув.

Волтер радів, як мала дитина, що усе скінчилось гаразд. Із цього приводу він навіть купив Полі великий синій автомобіль з відкритим верхом, і, готовуючись до шлюбу, доповнив її гардероб новим дорогим вбранням.

Він вирішив, що за таких обставин безглуздо чекати так довго, як запланували. Вони могли б таємно одружитися громадянським шлюбом, і, якщо пощастиТЬ, про це деякий час ніхто не дізнається.

Вони уклали шлюб у п'ятницю о дев'ятій ранку. А о десятій, як було обіцяно, Волтер привіз Полу до банку і поклав на її рахунок чек на сто тисяч доларів. Втім, він дещо зіпсував приемне враження від себе, коли сказав їй, що у тому випадку, якщо вона вирішить утекти разом із грошима, він викаже їхню таємницю. Пола аніскільки не повірила у те, що він може це зробити, однак удала, що його загроза спровігла належне враження.

О першій вони мали сісти на літак до Каліфорнії, а звідти до Гаваїв. Волтер вважав ці чудові місяця найромантичнішими для медового місяця, і Поля погодилась з його вибором. Волтер заїхав забрати Полу з її квартири, убогоого помешкання, в якому вона жила разом з Ларрі і яке бачила востаннє. Опівдні Поля зібрала речі й чекала на Волтера в новій елегантній сукні. Вона побачила, як під'їхав Волтер. Її валізи були спаковані й акуратно поставлені у передпокої, однак Поля лише скривилась у недобрій посмішці і не пішла відчиняти навіть після кількох настійливих дзвінків у двері.

До дверей підійшов сам Ларрі і широко відчинив їх.

Тієї миті, здавалось, у Волтера стався серцевий напад, так скривилось його обличчя, наче від нестерпного болю.

— Привіт, Волте,— сказав неголосно Ларрі. — Як ти почуваєшся, давній друже? Здається, у нього морська хвороба,— кинув він через плече до Поли.

— Заходь, Волте,— запросила Поля, іронічно посміхаючись. — Випий, любий, тобі це зараз необхідно. Так, любий Волте, тобі конче потрібно випити.

Волтер незграбно, наче спіткнувшись, переступив через поріг, звалився у крісло і зім'якнув, наче проколота повітряна кулька.

— Ларрі? — хріпко прошепотів він. — Це ти... Ларрі?

Ларрі насмішкувато відповів:

— Так, Волте, це я, Ларрі. Усе ще мокрий і увесь у синцях, але живий. Дякую тобі за увагу, другяко.

Волтер силкувався підщукати слова:

— Як... як же ти спромігся...

— Розкажи йому, Поло,— попросив Ларрі. — Треба, щоб він зінав. Зрештою, він обдарував нас дуже щедро.

— Еге ж, саме так,— погодилася Поля. Вона налила собі шампанського з пляшки, що охолоджувалась у срібному відерці поруч. — Тобі теж, Ларрі, коханий?

— Так,— весело сказав Ларрі. — Не відмовлюсь. А тобі, Волте? Ні?.. В такому разі, Поло, крихітко, розкажи йому історію про сто тисяч доларів.

— Слід сказати,— почала Поля,— це був напрочуд простий план, або радше контрплан. — Вона задоволено съорбала шампанське. — Звичайно, я мала ту перевагу, що була шпигункою у ворожому таборі, якщо можна так сказати. Розумієш, Волтере, любчику, я доповідала Ларрі про кожний крок твого підленького задуму, а Ларрі роздумував над кожним кроком і обмізковував, що протиставити йому і як примусити працювати на нас. Для того щоб наш план почав діяти, потрібні були гроші. Чого досягнеш у цьому світі без грошей, правда ж, Волтере? Як же я здивувалась, коли Волтер відразу задовольнив моє прохання і оплатив наші видатки чеком на кругленьку суму — п'ять тисяч.

Ларрі поставив на успіх і залишив свою сміхоторно оплачувану роботу того ж дня, як я отримала чек. Його худий, порожній гаманець тепер розповів твоїми грошима, і він одразу ж кинувся купувати квиток на літак до Маямі. З Маямі він відлєтів іншим старенським літаком, і почав перелітати з одного карібського острова на інший. Природно, він зупинявся саме на тих островах, де за розкладом мав кидати якір наш чудовий лайнер. Знаєш, що хотів вполювати Ларрі? Я не триматиму тебе у невіданні. Він відшукував чартерного рибальського човна за сто долларів на добу.

Я бачу, ти починаєш бачити, як би це краще сказати... Як це ти назавв, Волтере?.. Ага, картину! Отже, цей човен мав бути підхожий, тобто великий і швидкісний. Окрім того, капітан і помічник повинні були охоче допомагати і сприяти, назовемо це так, обману.

Однак знайти таких виявилося не просто, і Ларрі не щастило, аж поки він дістався до Сан-Хуана, де йому і підвернулись потрібні люди. Він найняв човна і людей за тисячу долларів. Іхне завдання було легке до смішного: їм треба було лише пливти за яскраво освітленим круїзним лайнером від Сан-Хуана і не відставати від нього до вирішального моменту. А поки що вони пливли без вогнів, під покровом темряви.

Тобі може здатися дивним, Волтере, як ми влаштували усе так, що ти скинув Ларрі за борт на шляху від Сан-Хуана, але ми завжди контролювали ситуацію і могли зробити справу в підхожу мить. Пам'ятаєш, як Ларрі удав, наче у нього морська хвороба, і не дозволив нічого зробити з собою, аж поки ми вийшли з Сан-Хуана?

Потерпи ще Волтере, я не скінчила. Тої миті, як ти пішов з палуби по тому, як скинув Ларрі за борт, я просигналила човнові за допомогою потужного замаскованого ліхтаря, який схovalа раніше. У Ларрі також був свій сигнальний водонепро-

никний ліхтар, прикріплений до тіла. Так що його можна було одразу помітити у темряві.

Звичайно, справа була ризикованою, навіть небезпечна, і мені у весь час було дуже лячно. Я мало не відмовилась від плану, але тепер вважаю його вартим ризику. Атож! Адже так приємно бути багатою. Певна річ, за нашим мірилом, а не за твоїм, Волтере.

Сто тисяч — то лише десята частина мільйона, але з нашими скромними потребами ми можемо цілком пристойно жити, дякуючи тобі, на самі лише відсотки.

Майбутнє здається безмежним, але як ми можемо висловити нашу вічну вдячність, мій любий, дорогий Волтере?

— Та ви ж просто двоє ошуканців! — вигукнув Волтер. — Це ж була справжня злочинна змова, неприховане шахрайство! Я, я вимагатиму вашого арешту!

— Невже? — відказав Ларрі. — У такому разі, чи не хочеш прослухати магнітофонний запис твоєї розмови з Полою в офісі, коли ти розробляв план моого убивства?

— Але я одружений з Полою,— заверещав Волтер.

— Зовсім ні,— насмішкувато заперечив Ларрі. — Адже я повернувся. Завтра ти прочитаєш про те, як я випав за борт, однак устиг стягнути з себе одяг, щоб утриматись на поверхні до світанку, коли капітан рибальського човна знайшов мене і витяг з води. Мої помічники, яким я добре заплатив, заприсягнуться, що мене не-притомного в нижній білизні принесли до себе додому. Ці люди з добрим серцем піклувались про мене, аж поки я прийшов до тями, і навіть позичили гроши на літак додому.

Невже ти можеш спростувати цю історію, Волтере? Ну? Тоді, якщо не брати до уваги деякі формальності, твій шлюб недійсний, а мій знову набирає чинності. Ну, що, крихітко, рушаймо! Можливо, Волт не відмовиться допомогти піднести багаж до твого нового лімузина з відкидним верхом.

Іще одне, Волте, друже, оскільки я з Полою вирушаю в подорож на твій медовий місяць, чи не подаруєш нам ті два квитки до Гаваїв? Ну, то як?

